

«ВК» Святковий «Круглий стіл»

...В ОКОЛИЦЯХ

Богданівки був бій

12 січня Кореччина відзначила 63-річницю визволення міста і району від німецько-фашистських загарбників. Вранці голова районної ради Аліна КОВАЛЕНКО, заступник голови районної державної адміністрації Ігор ХОМЕНЧУК, керівник секретаріату районної ради Анатолій ІВАЩУК, секретар міської ради Людмила ДМИТРУК, голова міської і заступник районної організацій ветеранів війни підполковник у відставці Микола СВТУШЕНКО та фронтовики поклали квіти і вінки до пам'ятників полеглих воїнів, що в міському парку, на кладовищі, біля автостанції.

Через годину того ж дня в редакції «Вістей Кореччини» відбувся урочистий круглий стіл з нагоди пам'ятної дати.

Перед учасниками засідання виступив головний редактор районки Анатолій Сиротюк. Він розповів про історію і багаті традиції газети, яка стала ровесницею Великої Вітчизняної, бо народилася в буремному червні 41-го, поділився намірами відкрити на базі редакції музею фронтового і повоєнного фото, адже в журналістському архіві за усі ці роки накопичилося близько мільйона фотознімків, поздоровив присутніх з величним святом.

Зі словами щирих вітань до учасників круглого столу звернулися Ігор Хоменчук та Анатолій Іващук. Вони, зокрема, підкреслили, що влада свято береже пам'ять про визволителів, шанує ветеранів, які передають свій багатющий досвід молодому поколінню.

нічі як на початку війни, в паніці, але дуже розлючені. Незадовго вони взяли у полон нашу молоденьку санітарку і по віррячому з дівчиною розпривилися — повбивали гвинтівочні патрони в її очі. Брати ворога довелося з боєм. Вцілілих негідів доставили в штаб, що в подальшому забезпечило успіх наступу радянських військ на цій ділянці фронту. Про те, як визволяли рідне місто, дізнався уже коли повернувся з війни. Ми низько схилиємо голови перед полеглими визволителями і свято бережемо пам'ять про ті події.

- ВОЗНЮК Олександр Григорович:

- 12 січня 1944 року в Богданівці був бій. Там стояла німецька артилерія. Радянські танки підійшли з боку Піддубців і прямою наводкою розстріляли ворога. Фашисти навіть не встигли розгорнути бойові порядки і в паніці наживали п'ятки. Від завальних снарядів

під Гощі, колов дрова, розпалював пічку, доглядає бійців.

Коли фронт відійшов на захід, поїхав у Кореч-

кий військкомат на наванчання. А вже із серпня був у складі Українського фронту. Брав участь у визволенні Польщі і Чехії. В одному з боїв був поранений і втратив руку.

ли протитанкові рови. Але фашисти нас обманули. Їхні залізні колони обійшли з двох боків перешкоди і ринули через Луганськ на Таганроз і Маріуполь. Ми опинились

ки доставляли боєприпаси і забирали поранених. Другу половину 42-го і увесь 43-ій пускали під укіс фашистські ешелони з технікою і живою силою противника.

В жовтні мене ранили в ногу, руку. Осколок потрапив і в голову. Лікувався в Печерській лаврі у Києві, де була медчастина після визволення столиці.

Потім Центральний Штаб партизанського руху направив нас на Західну Україну. В невеличкому підрозділі мали бронетранспортер і танк. Патрулювали дорогу від Гощі до Рівного, супроводжуючи колони наших військ, що рухалися на Захід. Пізніше став водієм. В 47-му мобілізувався і разом з Олександром Юхименком, син якого зараз займає високу посаду в

ленькою батьківщиною.

... В спогадах минав час, горталися нові і нові сторіночки тієї страшної кровопролитної війни та героїчного подвигу бійців Великої Вітчизняної.

А потім учасників зустрічі тепло привітали підполковник Микола Тимофійович СВТУШЕНКО, якому довелося в молоді роки продовжувати бойові традиції на Далекій Камчатці, в часи збройного конфлікту між Південною і Північною Кореєю.

Насамкінець фронтовики отримали сувеніри від районного відділення ПриватБанку, яке виступило головним спонсором цього заходу, за що присутні гості вітальні та журналісти щиро вдячні керуючій банком Любові Скородько та її працівникам.

Хоменчук та Анатолій Іващук. Вони, зокрема, підкреслили, що влада свято береже пам'ять про визволителів, шанує ветеранів, які передають свій багатющий досвід молодому поколінню.

Опісля журналістські мікрофони були надані безпосереднім учасникам бойових дій, живим свідкам воєнного лихоліття і звітяги. Ось якими спогадами вони поділилися.

БРИЖКО Віктор Федорович:

- Мені довелося воювати у складі III Українського фронту. Корця не визволяв, але брав участь у боях на інших ділянках фронту. Пам'ятаю, як того морозного січня ходили в розвідку. Мета була дізнатися про розташування німецьких частин напередодні нашого наступу. На околиці села дізнались від місцевих жителів, що неподалік перебуває фашистський підрозділ. Подійкували, що німці уже не такі войов-

ри. Радянські танки підійшли з боку Піддубців і прямою наводкою розстріляли ворога. Фашисти навіть не встигли розгорнути бойові порядки і в паніці накивали п'ятами. Від запальних снарядів загорілися клуні.

Того ж дня від Корця в Бриків підійшов військовий санбат. Він розташувався саме в нашій хаті. Я тоді був ще зовсім молодим хлопцем. Залюбки допомагав санітарам прати білизну поранених, які прибували з-

кий військкомат на навчання. А вже із серпня був у складі I Українського фронту. Брав участь у визволенні Польщі і Чехії. В одному з боїв був поранений і втратив руку.

Зараз очолюю Бриківську організацію ветеранів. День визволення Корця і мого рідного села для мене є незабутнім і велічним.

БРОДОВСЬКИЙ Анатолій Вікторович:

- 15 липня 41-го мене мобілізували. Потрапив під станцію Лозову на Донеччині. До осені копа-

ли протитанкові рови. Але фашисти нас обманули. Їхні залізні колони обійшли з двох боків перешкоди і ринули через Луганськ на Таганрог і Маріуполь. Ми опинились в залізному кільці. Дванадцяттеро, з яких три комуністи, з оточення виходили вночі. На Хортиці змайстрували човен і переправилися на інший берег Дніпра. Вдень змушені були переховуватися у місцевих жителів, бо навіть не встигли отримати зброю, а ночами прямували на північ. В одному селі зустріли наших десантників. Разом на підводах з кінями, які на шляху через кожні сорок кілометрів перепрягали в колгоспних конюшнях, через певний час дісталися Чернігівських лісів. Там, в партизанському загоні Залізняка, отримали зброю і прийняли присягу. Щораз до нас приєднувалися червоноармійці, які виходили з оточення. Скоро у з'єднанні уже воювало близько 4 тисяч бійців.

...Форсували Десну і вступили в Білоруські ліси. Вночі з Москви літа-

воджуючи колони наших військ, що рухалися на Захід. Пізніше став водієм. В 47-му мобілізувався і разом з Олексієм Юхименком, син якого зараз займає високу посаду в області, потрапив на роботу в район. На авто возив бійців НКВС.

Так визволений Корець став для мене другою ма-

головним спонсором цього заходу, за що присутні гості вітальні та журналісти щиро вдячні керуючій банком Любові Скородько та її працівникам.

Наступного разу бійці зберуться за круглим столом 23 лютого, щоби вшанувати День захисника Вітчизни.

Вл.інформ.

Графік прийому громадян з особистих питань у Корецькій районній раді

Голова районної ради – КОВАЛЕНКО Аліна Митрофанівна – перший і останній четвер місяця.
Заступник голови районної ради – ЯКОВЕЦЬ Світлана Петрівна – другий і третій четвер місяця.

Прийом відвідувачів з особистих питань в районній раді проводиться з 10.00 год. до 13.00 год.
Запис на прийом – з 9.00 год. до 10.00 год.

Районна рада вітає!

з днем народження
Головницького сільського голову
БЕЦАНА Михайла Євгеновича,
секретаря Даничівської сільської ради
РЕВЕГУ Ольгу Гнатівну.

Зичимо іменинникам міцного здоров'я, щастя, злагоди і миру на довгі роки, успіхів у роботі на благо територіальних громад.